

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **A. T.**, zastoupen Mgr. Bc. Ivou Jónovou, advokátkou, sídlem V Jirchářích 60/6, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2020, č. j. OAM-228/ZA-ZA11-ZA13-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2020, č. j. 31 Az 10/2020 - 31, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2020, č. j. OAM-228/ZA-ZA11-ZA13-2020. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastavil řízení o stěžovatelově žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť ji shledal nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[2] Stěžovatel s kasační stížností spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Uvedl, že právní mocí napadeného rozsudku mu vznikla povinnost opustit území České republiky. V tom spatřuje hrozící újmu nepoměrně větší, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Pokud by stěžovatel byl nucen vycestovat, není jisté, zda by se ještě mohl vrátit zpět, a zda by tedy mohlo dojít k navrácení stavu, v němž se nacházel před podáním žádosti. Stěžovatel rovněž uvedl, že vycestováním by došlo ke zprerhání jeho rodinných a soukromých vazeb a že je závislý na pomoci rodiny s ohledem na zdravotní důvody (obtěže se srdcem, vysoký krevní tlak, diabetes).

[3] Žalovaný v podaném vyjádření s přiznáním odkladného účinku nesouhlasil. Připomněl, že se jedná o opakovanou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, v níž stěžovatel neuvedl nové skutečnosti. Rodinnou, sociální a ekonomickou situací (s přihlédnutím k věku a zdravotnímu stavu stěžovatele) se žalovaný zabýval již v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany, kde byla stěžovatelova situace podrobně vyhodnocena. Dle názoru žalovaného v daném případě nejsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku, neboť stěžovatel v návrhu neuvedl a neprokázal skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že je jeho situace (oproti jiným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany) natolik výjimečná, aby kasační stížností byl odkladný účinek přiznán. Zákon o azylu je určen pro pomoc uprchlíkům, kteří jsou v zemi původu vystaveni jednání, se kterým zákon o azylu spojuje udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Prání stěžovatele setrvat na území České republiky není relevantním důvodem dle zákona o azylu, a na opětovné posouzení stěžovatelovy žádosti tak nemůže mít vliv.

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by být přiznáván pouze v případech, které takový postup svou specifickou povahou odůvodňují. Je-li přiznání odkladného účinku výjimkou, znamená to (mimo jiné), že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba, resp. kasační stížnost, odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod [65], a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod [25]).

[9] Nezbytnou podmínkou pro přiznání odkladného účinku je splnění povinnosti stěžovatele tvrdit a prokázat vznik újmy (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32), která není bagatelní, nýbrž významná. Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma, než jaká by vznikla jiným osobám, jakož i vysvětlení, v čem tato újma spočívá, včetně uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k tvrzením uplatněným v návrhu, a tedy je nutno, aby stěžovatel tvrzení, jimiž odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50).

[10] Nejvyšší správní soud uvádí, že důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě stěžovatele a jeho konkrétní situaci. Má-li být návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti úspěšný, musí stěžovatel tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu intenzivní újmy, kterou by v návaznosti na samotné vycestování utrpěl. Taková újma může mít povahu např. zásahu do rodinného života stěžovatele (dlouhodobé odloučení od blízkých příbuzných) či zásahu do ustáleného soukromého života

pokračování

(plně integrovaný cizinec žijící dlouhodobě na území České republiky, který již v zemi původu postrádá jakékoliv zázemí), nebo např. zásadních zdravotních důvodů (významné zdravotní obtíže, které mu brání v odjezdu, či jsou neléčitelné v zemi původu s rizikem progresu). Rozhodné okolnosti však musí stěžovatel nejen konkrétně tvrdit, ale také patřičným způsobem doložit.

[11] V souzené věci stěžovatel břemeno tvrzení a břemeno důkazní neunesl a ani Nejvyšší správní soud okolnosti, které by svědčily o tom, že situace stěžovatele patří právě mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen, nezjistil. Stěžovatel sice v návrhu na přiznání odkladného účinku v obecné rovině poukázal na naplnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání odkladného účinku (významná újma nepoměrně větší v porovnání s újmou jiných osob, včetně nenarušení důležitého veřejného zájmu), tyto podmínky však „nenaplnil“ konkrétními skutečnostmi, ale toliko neurčitými a ničím nepodloženými tvrzeními. Stran zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatel blíže nekonkretizoval okolnosti dosavadního života v České republice, a tedy není zřejmé, jaké rodinné a soukromé vazby by jeho vycestováním byly narušeny. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí nadto vyplývá, že v pohovoru před správním orgánem stěžovatel nebyl schopen ani s určitostí uvést, kde konkrétně pobývají jeho žena a děti (patrně někde na území Evropské unie). Rovněž k vlastní integraci v České republice a vazbám na území České republiky stěžovatel neuvedl žádné konkrétnější informace, aby soud mohl závažnost tvrzeného zásahu do soukromého života stěžovatele posoudit.

[12] Kusá a ničím nepodložená jsou také stěžovatelova tvrzení o jeho špatném zdravotním stavu. Nejvyšší správní soud sice z obsahu předloženého spisu krajského soudu zjistil, že právě léčba zdravotních obtíží byla důvodem pro přiznání odkladného účinku žalobě v řízení před krajským soudem, nicméně z tehdejšího návrhu stěžovatele vyplynulo, že jej v „blízké budoucnosti“ (uváděno v srpnu 2020) čekala operace pravého oka. Nyní stěžovatel neuvedl a neprokázal žádné skutečnosti (nadto v takové intenzitě), z nichž by vyplýval jeho aktuální zdravotní stav, závažnost jeho zdravotních obtíží (diabetes, vysoký krevní tlak), ani to, zda jsou progresivního charakteru a zda a proč mu znemožňují vycestování, či zda a z jakého důvodu pro něj není v zemi původu dostupná léčba.

[13] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal, neboť není naplněna již první z výše uvedených zákonných podmínek.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z rozhodnutí o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu